

VĖL SUKASI MOKSLO METŲ KARUSĖLĖ

Nauji mokslo metai – džiaugsmas ir naujovės

Po žaismingos, žavingos, svajingos ir pačiais geriausiai atsiminimais išmargintos vasaros sugrįžom į gimnaziją. Mus pasitiko ilgai nematytų draugų šypsenos, nauji ir pažįstami mokytojų veidai, o atsisėdus į seną gerą mokyklos suolą daugelį iš mūsų užplūdo nostalgija. Bet netrukus vėl panirom į maloniai chaotišką ir intensyvią mokyklos gyvenimą, kuris, atrodo, niekur net nebuvo dingęs. Smalsu,

kaip šiemet mums seksis, juk visi turime svajonių ir siekių. Norime jaustis saugūs, ramūs, laukiami... O kiek gi mokinių ją lanko ir kas gi naujo šiemet mūsų gimnazijoje, skubame supažindinti ir mūsų laikraščio skaitytojus.

Mūsų gimnazijoje šiais metais yra priešmokyklinė grupė ir 12 klasių.

Gimnaziją lanko 253 mokiniai.

Šiemet sulaukėme ir keleto naujokų. Mūsų gimnaziją lanko Justina Petrauskaitė (2 kl.), Gintarė Tamašauskaitė (5 kl.), Aistis Tamašauskas (6 kl.), Eividas Laucius (7 kl.), Dovilė Kasparavičiūtė (III g kl.). Linkime jiems sėkmės.

Kantrybės, diplomatiškumo ir smagių emocijų linkime ir penktokų bei šeštokų auklėtojams Ilonai Šukienei ir Gražinai Makaveckienei.

Džiugu pranešti, kad rugpjūčio 31 dieną Zarasų rajono savivaldybės administracijos Švietimo ir kultūros skyriaus vedėjas Stanislovas Kaulavičius, Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos direktorius Gintautas Kuzma ir gimnazijos mokinių atstovai vyko į Vilnių atsiimti naujo „Volkswagen Crafter“ markės geltonojo autobuso, kurį perdavė Lietuvos Respublikos prezidentė Dalia Grybauskaitė. Tikime, kad juo bus mokiniai saugiai atvežami į pamokas, o gal nusišypsos sėkmė ir mokiniai nors kartą per metus juo vyks į ekskursijas.

Kotryna ŠEŽAITĖ, IV g klasė

Atsiimant geltonąjį autobusiuką.

Pirmokai ir abiturientai su savo mokytojais. Nuotr. Alydo Staško

Ženkite „gerųjų žodžių kryptimi“

XII laidos abiturientai su auklėtoja po Paskutinio skambučio. Nuotr. Alydo Staško

Prabėgo rugsėjis. Nauji potyriai kiekvienam. Kam mokytojai nauji, kam draugai kiti, kam gyvenimas apsvirtė aukštyn kojomis. Kalbu apie mūsų buvusius abiturientus, kurie uoliai dirbė dvylika metų pagaliau išlaikė egzaminus ir toliau rinkosi savo gyvenimo kelią. Praeitais metais mūsų gimnaziją baigė 18 dvyliktokų, iš kurių keturi niekur nestojo mokyti. Taip pat keturi įstojo į profesines mokyklas, dar keturi pasirinko kolegijas, penki – universitetus ir vienas buvęs abiturientas įstojo į Lietuvos policijos mokyklą. Kaip visada, stodami abiturientai pasiskirstė per du didžiuosius Lietuvos miestus: Kauną ir Vilnių. Gabija Likauskaitė ir Dominykas Juodka pasirinko KTU, Rugilė Miškinytė studijuoja lietuvių filologiją VU, Deimantė Puodžiūtė pateko į LEU, O Ernestas Maleckas – VGTU. Specialybių atžvilgiu labai daug įvairių ir unikalių pasirinkimų. Bus ir kirpėjų, ir socialinių darbuotojų, ir dizainerių, informatikų. Džiugu, kad mokiniai pasirinko savo kelią, kuriuo bandys eiti per gyvenimą. Pakalbinau keletą buvusių abiturientų. Juk visiems įdomu, kur jie įstojo, kaip pasikeitė jų gyvenimas, ar nepamiršo gimtojo miestelio bei mūsų gimnazijos.

Štai ką pasakoja Jokūbas Kuzma. „Labai džiaugiuosi įstojęs į Lietuvos policijos mokyklą! Kiek anksčiau su bendraklasiu Dovydu kalbėdavome, kaip smagu būtų tapti policijos pareigūnais, juokaudavome, gal per TV laidą „Farai“ parodyti, bet viskas dažniausiai likdavo juoko formoje... Paskui kiek rimčiau pradėjau domėtis ir mąstyti apie Policijos mokyklą ir galų gale nusprendžiau pamėginti įstoti čia. Lūkesčiai pasiteisino, pavyko. Čia gana griežtas režimas, anksti ryte keltis, anksti vakare miegoti, namų darbų krūvis, griežti ir reiklūs dėstytojai, didelis dėmesys skiriamas punktualumui, tvarkingumui. Už menkiausią smulkmeną tenka rašyti pasiaiškinimą, kaip dėstytojai vadina: „baltąjį nieką“. Ne paslaptis, teko ir man jau vieną tokį parašyti, nes pavėlavau į pamoką. Pavėlavau gal tik minutę, bet teko už tai atsakyti. Buitimi tenka rūpinti pačiam. Juk nėra šalia mamos, kuri namuose maistą gamindavo, indus išplaudavo, drabužius skalbdavo, lygindavo, siūdavo. Dabar jau tenka viską tą patį daryti pačiam“. Vaikinas ilgisi mokyklos. „Iš pradžių būdamas ten, visada galvojau, kaip noriu kuo greičiau išeiti. Keista būtų nepasilgti vietos, kurioje praleidau 12 metų. Visi tavo draugai, ką ten draugai, ir mamą su broliu kiekvieną pertrauką sutikdavau. O dabar viskas dar labai nauja ir šviežia, bet po truputį pratinuosi“. Svarbu, kad jam ten lengva rasti pramogų, visgi miestas tai šalia. Sėkmės tik galima palinkėti Jokūbui ir drašos saugant mūsų valstybę.

Kita abiturientė Ligita Raugaitė pasakoja: „Įstojau į Vilniaus kolegiją. Savo pasirinktomis studijomis labai džiaugiuosi! Tikiuosi patiks ir vėliau. Manau, kad atradau savo kelią. Esu ten, kur tikrai norėjau būti. Pasirinkau būtent

šią sritį todėl, kad jau seniai mažiau apie biomediciną. Labai domino biologija, todėl nedvejodavau sieti savo gyvenimo su medicina. Mokslų atžvilgiu pasikeitė daug kas. Juk turiu tik tuos dalykus, kurių reikia mano specialybei. Kadangi visos paskaitos yra įdomios, rimtai žiūriu į kiekvieną iš jų. Žinoma, labai gera, kai turiu daug laisvo laiko ir ne vien tik teorijos, bet ir praktinių užsiėmimų. Gyvenimas dideliame mieste keičia viską. Tapau daug savarankiškesnė ir atsakingesnė. Nauji draugai, nauja aplinka šiek tiek baugina, bet jaučiuosi įsitvirtinusi tarp jų. Gal tai ir yra sunkiausia atvykus iš kitur. Kaip ir minėjau, turiu rimčiau žiūrėti į viską, juk nebesu po mamos sparneliu. Gimnazijos pasiilgau labai! Ten praleisti patys geriausi metai. Mokytojai, draugai... valgyklos maistas... Žadu būtinai jus aplankyti, kai tik galėsiu. Na, o mes savo ruožtu tik lauksime grįžtančių buvusių mokinių ir turėsime viltį po daugelio metų išgirsti šios mokinės pavardę tarp biomedicinos diagnostikos specialistų.

Su medicina ateitį sieja ir dar viena abiturientė Greta Kibirkštytė. Sužinojusi, jog įstojo į veterinariją Vilniaus kolegijoje, be galo apsidžiaugė. Tai buvo jos sena svajonė, kuri išsipildė 3 valandą nakties gavus laišką apie priėmimą mokyti. Pasirinko šią specialybę, be abejo, dėl didelės meilės gyvūnams, tačiau daug prisidėjo ir jos artimas ryšys su žirgais. Ji jau 8 metus neapleidžia šio sporto. Be to, Gretos trenerė – veterinarijos gydytoja ir dėstytoja Lietuvos sveikatos mokslų universitete, todėl ji lyg jos autoritetas. Neabejotinai, mokyti žymiai sunkiau nei mokykloje, – pasakoja Greta. Tačiau yra dėl ko stengtis. Kai esi įpratęs pamokoje sėdėti 45 minutes, pusantros valandos išsėdėti, o kartais ir išstovėti paskaitą nebūna lengva... Gyvenimas taip pat nemažai pasikeitė. Dabar viskuo turi rūpintis ji pati. Tačiau tai nėra sudėtinga, nes ji gyvena ne viena, o su savo ilgametėmis draugėmis, kurios jau tapo jos šeima. Greta gimnazijos ilgisi kiekvieną dieną. Kaip sakė pati, visada galvoju, kaip noriu grįžti atgal į mokyklą, kur viskas buvo taip paprasta. Žinoma, labiausiai, kaip ir dauguma baigusiujų, pasiilgau valgyklos maisto... Na ir auklėtojos, mūsų visų geriosios mamytės“.

Žmogaus branda plačiai atveria gyvenimo kelius, tačiau ne kiek ne mažiau įpareigoja. Nuo šiol jūs atsakingi už daugelį dalykų, kurie jūsų gyvenime nutiks. Niekuomet nepamirškite, kad ikūnijate tautos, kuriai neatsiejamai priklausote, viltis ir svajonės. Na, o mes visi linkime, kad pasiektumėte visus užsibrėžtus tikslus ir niekuomet nenusiviltumėte. Siekdami žinių, karjeros, gerovės, puoselėkite amžinąsias vertybes. Būkite drašūs kovoje už tiesą, ryžtingi, skirkite gerį nuo blogio. Ženkite per gyvenimą, anot poeto Justino Marcinkevičiaus, „gerųjų žodžių kryptimi“.

Kornelija PUPEIKYTĖ, IV g kl.

Interviu su socialine pedagoge

„Mokykla – tai dirbtuvė, kurioje formuojamas augančiosios kartos mąstymas; reikia ją tvirtai laikyti rankose, jeigu nenori paleisti iš rankų ateities“, – taip kažkada yra sakęs Anri Barbiusas. Mokyklose nuolat iškyla įvairių problemų su mokinių drausme, elgesiu ar pamokų lankomumu. Jas spręsti padeda mokyklose dirbanti socialinė pedagogė. Galbūt kai kurie jau žino, o kitiems bus naujiena, jog šiais mokslo metais prie mūsų gimnazijos pedagogų prisijungė nauja darbuotoja, socialinė pedagogė Birutė Kundavičienė. Todėl nusprendėme ją pakalbinti, ši bei tą sužinoti ir jums, skaitytojai, papasakoti.

1. Trumpai papasakokite apie save: iš kur esate kilusi, kur mokėtės, dirbote anksčiau?

Gimiau ir augau Dusetose. Baigiau Dusetų Kazimiero Būgos vidurinę mokyklą (tuomet mokykla dar neturėjo gimnazijos statuso). Sukūriau šeimą ir likau gimtajame miestelyje. Dirbau Dusetų specialiojoje mokykloje: auklėtoja, mokytoja, vėliau – soc. pedagogė (dirbu iki dabar). Šiais mokslo metais atsirado galimybė dirbti gimnazijoje.

2. Ar jums patinka šis darbas? Gal kada buvot susimąščius, jog galėtote pasirinkti kitokį kelią?

Manau, kad jeigu darbas yra iš pašaukimo, tai didelis malonumas. Nors mano darbe būna ir sunkių situacijų. Visada norisi padėti, tačiau ne visada pavyksta, nes susiklosčiusios probleminės situacijos dažniausiai priklauso ne tik nuo manęs vienos, bet ir nuo mokinio bei jo tėvų.

Niekada nesusimąščiau, jog galėčiau pasirinkti kitokį kelią. Aš džiaugiuosi tokiu pasirinkimu. Kaip teigė Konfucijus: „Pasirink mėgstamą darbą ir tau gyvenime nė vienos dienos nereikės dirbti.“

3. Visi puikiai suprantame, jog pedagogo darbas yra sunkus ir varginantis, kur įgaunate kantrybės ir jėgų dirbti su vaikais? Kas padeda, kai jums sunku?

Socialinio pedagogo darbas šiais pilnais permainingais laikais yra nelengvas: kasdieninėje veikloje reikia atpažinti vaiko socialinio ugdymo problemas ir laiku jas išspręsti. Iš pirmo žvilgsnio atrodo tos pačios problemos, tačiau dabartiniams mokiniams tenka itin daug naujų išbandymų, atsiranda nauji požiūriai ir vertybės. Pedagogo darbas susijęs su nemaža emocine ir psichologine įtampa. Tai daug atsидavimo ir kantrybės reikalaujantis darbas. Nesu labai kantrus žmogus, tačiau turėdama 36-erius pedagoginio darbo stažo metus galiu teigti, kad kantrus ir ramus žodis greičiau paliečia vaiko širdį.

Kai pavargstu ir būna sunku, ramybę surandu namuose. Įtampa ir nuovargis išnyksta būnant su šeima. Mėgstu spręsti kryžiažodžius, skaityti knygas, žiūrėti TV laidas.

4. Kaip manote, ką reiškia būti geru pedagogu? Ar mokytojas visada turi būti griežtas?

Mokytojas pirmiausia turi mylėti savo mokinius, būti kantrus, linksmas, patrauklus, malonus, supratingas, atsидavęs savo darbui ir mokiniams ir t. t. Galima vardinti ir vardinti gero mokytojo savybes. Tačiau geriausia būti žmogumi, kuriuo vaikai pasitiki ir į kurio kabinetą užėiti jiems visuomet yra jauku.

Dabartiniai vaikai mąsto kitaip, turi kitokias būdo savybes. Jie drąsūs, individualistai. Tokius vaikus reikia ir mokyti visai kitaip. Jei anksčiau, kai aš ėjau į mokyklą, mokytojas duodavo informaciją, tai dabar reikia mokyti ją susirasti ir atsirinkti. Manau, kad šiai kartai nebetinka griežtas mokymo tonas.

5. Koks pirmas išpūdis susidarė apie mūsų gimnaziją, jos moksleivius? Ar daug nepaklusnių mokinių?

Pirmas išpūdis tikrai geras. Gimnazija šviesi, jauki, daug erdvės. Mokiniai gudrūs, smalsūs, įdomūs, išradingi, kūrybingi, emocingi. Liūdna tai, kad pirmos pažintys buvo su mokiniais, turinčiais drausmės ir elgesio problemų, kad jie žinodami savo teises, dažnai pamiršta savo pareigas ir atsakomybę.

6. Ką norėtumėte palinkėti mūsų gimnazijos mokiniams, gal turit kokių patarimų, kaip būti labiau susitelkti į mokslus?

Palinkėčiau, kad mokiniai gerbtų vieni kitus, būtų drausmingi, tiek pamokų, tiek popamokiniu metu, kad gimnazijoje nesigirdėtų keiksmažodžių, kad mokiniai noriai eitų į gimnaziją, kad lankytų pamokas ir kad nevėluotų į jas. Tuomet socialinio pedagogo darbas būtų nuostabus!

Neda KUZMAITĖ, III g klasė
Nuotr. V. Normantienės

TRUPUTIS STATISTIKOS

Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos ugdymo skyrius „Sartukas“ Darželinukai:	5 klasė
„Žiogelio“ grupė – 2 mergaitės, 8 berniukai.	16 mokinių. Mergaičių – 7, berniukų – 9.
„Zuikio“ grupė – 6 mergaitės, 9 berniukai.	6 klasė
„Pelėdžiukų“ grupė – 5 mergaitės ir 15 berniukų.	22 mokiniai. Mergaičių – 9, berniukų – 13.
GIMNAZIJA:	7 klasė
Priešmokyklinė grupė - 17 vaikų.	24 mokiniai. Mergaičių – 11; berniukų – 13.
Mergaičių – 7, berniukų – 10.	8 klasė
1 klasė	21 mokiny. Mergaičių – 11, berniukų – 10.
19 mokinių. Mergaičių – 9, berniukų – 10.	Ig klasė
2 klasė	22 mokiniai. Mergaičių – 16, berniukų – 6.
15 mokinių. Mergaičių – 7, berniukų – 8.	IIg klasė
3 klasė	19 mokinių. Mergaičių – 10, berniukų – 9.
11 mokinių. Mergaičių – 4, berniukų – 7.	IIIg klasė
4 klasė	18 mokinių. Mergaičių – 10, berniukų – 8.
25 mokiniai. Mergaičių – 10, berniukų – 15.	IVg klasė
	24 mokiniai. Mergaičių – 12, berniukų – 12.
	Specialiajame skyriuje -
	17 mokinių, mergaičių – 5, berniukų 12.

MIELI GIMNAZISTAI,

Kviečiu visus, kuriems įdomu kurti, bendrauti, kurie nori ir moka dalintis naujomis idėjomis ir pasakoti tai, ką įdomaus jau nuveikė, prisidėti prie gimnazijos laikraščio „45 minutės“ kūrimo. Kurkite, siūlykite, rašykite apie viską, kas Jums įdomu, dėl ko neramu. Laukiu Jūsų ir Jūsų darbų.

Vanda Normantienė,
žurnalistų būrelio vadovė

Naujokai naujokėliai

Dovilė Kasparavičiūtė

Gintarė ir Aistis su buvusią mokytoja

Net nespėjai mirktelėt, o vasaros jau kaip nebūta – vėl rugsėjis, ir vėl nauji mokslo metai. Ne kiekvienas mokslo metų pradžios laukia su džiugesiu. Kai kuriems rugsėjis prasideda su didžiuliu nerimu: kas laukia naujoje mokykloje, kaip reikės pritaipyti naujoje klasėje – visiškai svetimų žmonių būryje? Ar tokie klausimai nekankino ir mūsų gimnazijos naujokų. Juk šiomet net keletas naujokų (neskaitant priešmokyklinukų) atvyko ir į mūsų gimnaziją. Šis faktas ir stebina, ir džiugina. Truputį spėjus apsiprasti, mums parūpo sužinoti daugiau apie juos.

Pirmą pakalbinau vyriausią – Dovilę Kasparavičiūtę. Gimnazistė teigia: „Atvykau iš Gatelių kaimo (36 km nuo Dusetų), išties čia ir gyvenu, tik dabar neilgam esu apsistojusi Antalieptėje. Atėjau mokyti į Dusetas, nes noriu baigti gimnaziją. Dabar esu baigusi tik Daugailių pagrindinę mokyklą. Šią gimnaziją pasirinkti man pasiūlė draugas, kuris ir mokėsi čia. Naujoje mokykloje jaučiuosi puikiai, nebuvo sunku pritaipyti prie klasės, net nereikėjo to daryti, nes visi labai nuostabūs ir draugiški! Tiesą sakant, tikėjau, kad bus daug sunkiau, nes čia visai nieko nepažinojau, bet viskas pakrypo atvirkščiai. Mokausi čia tik mėnesį, bet, atrodo, kad savo klasę pažįstu jau seniai. Nuostabus jausmas, kai nepažįstamą žmogų į savo kompaniją priima išskėstomis rankomis! Bet negaliu sakyti, kad nesigręžioju atgal... Tikrai pasiilgau senosios mokyklos. Be galo išsiilgusi bendraklasių, su kuriais dienas kartu leidau nuo nulinės klasės. Tačiau atvykusi čia tikrai nesigailiu.“

Taip pat į penktą ir šeštą klases atvyko du mokinukai – sesė ir brolis Tamašauskai. Penktokėlė Gintarė kiek nedrąsiai pasakoja, kad jie atvyko iš Utenos, kur mokėsi Utenos Vyturių progimnazijoje. Visa šeima nutarė persikraustyti čia. Pasirodo, jų mama prieš vienuolika metų yra baigusi šią gimnaziją, o močiutė gyvena visai netoliese, tad

su šiomis vietomis jau susipažindinę daug seniau. Abu pasakoja, kad išties smagu būti naujokais, viskas nauja, ypač penktokai, kuri tik dabar pradėjo gauti pažymius. Naujokėliai nesikuklindami sako, jog tikėjosi, kad pereiti į kitą mokyklą ir prisitaikyti sunku nebus. O smagiausia, kad jaunųjų mokinių pasvajojimai ir išsipildė! Džiaugiasi, kad nauji bendraklasiai taip jaukiai priėmė ir kad jau spėjo su jais susidraugauti. O Aistis sako, kad šitoje mokykloje daug įdomiau ir geriau mokytis nei praeitoje! Sako, kad praėjus dar tik mėnesiui gali teigti, kad čia daugiau veiksmo. Nors nei vienas neslepia, kad jau pasiilgo ir senosios mokyklos. Mergaitė sako, kad pasiilgo ne tik bendraklasių, tačiau ir pradinių klasių mokytojų, kurių, kaip mums neįprasta, turėjo jau net tris. Bet matosi net iš akių, kad vaikai džiaugiasi čia perėję. Tokie žodžiai mums, seniesiems šios mokyklos gyventojams, taip pat kelia didelį džiaugsmą!

Išties labai smagu, kad šiomet prie mūsų mokyklos prisidėjo net ne vienas mokiny. Gera žinoti, kad šios vietos dar daug kas nepamiršo ir leidžia mokyti čia savo vaikus! Linkime visiems naujokams kuo greičiau pasijusti visaverčiais gimnazijos bei klasės nariais.

Simona BIVEINYTĖ, IIIg klasė
Nuotraukos iš asmeninio archyvo.

Rudens simfonija mokytojams

Meninė kompozicija „Rudens simfonija“

Dainuoja Gabija Malažinskaitė ir Goda Kazlaitė

Tarptautinė mokytojų diena – pirmasis šventiškas stabtelėjimas beįsisukančių mokslo metų verpete. Tai diena, leidžianti pajusti savo darbo prasmę, pažvelgti į rytojų, pamąstyti apie tai, kokie bus mūsų mokiniai ryt, po metų ar po daugelio metų. Iš šalies žiūrint, atrodo, kad mokykloje niekas nesikeičia – skambutis, pamoka, pertrauka, vėl skambutis. Ir mokyklos kasdienybės rate besisukantis mokytojas, dalinantis savo žinias ir išmintį visiems vienodai – ir mažam pirmokui, pirmąkart praverusiam mokyklos duris, ir subrendusiam dvyliktokui, jau besiruošiančiam palikti mokyklą.

Kaip ir kiekvienais metais, šiemet mūsų gimnazijoje nuaidėjo mokytojų diena. Mokytojų diena – didelė šventė. Mokiniai jos laukia ne mažiau nei mokytojai. Jie stengiasi nustebinti mokytojus, atlikdami kuo daugiau gražių, įsimintinų darbų. Šie metai, ne išimtis. Juk mokytojas veda savo mokinius į Mokslo, Išminties ir Tiesos viršūnę. Tik jam turime būti dėkingi už širdies šilumą, už žinias, kurias gauname ir kurios atrakina pačias slapčiausias duris.

Tą dieną visus, mokytojus ir mokinius, pakvietė apsilankyti bibliotekoje. Čia puikavosi rudeninių puokščių paroda. Medžiai po truputį keičia spalvas, o rudeninės gėlės, dar nepakąstos šalnų, džiugina ryškiaspalviais žiedais. Vienos gražiausių rudeninių gėlių – jurginai. Kokių tik rūšių, spalvų ir formų nėra, kokia įvairovė! Pasitelkus fantaziją, sukurtos žavingiausios puokštės, kompozicijos su gėlėmis, nauksintais lapais, šermukšnio, putino uogomis, vynuogėmis, gudobelėmis, rojaus obuoliukais. Mokytojus ir mokinius tikrai nudžiugino mokinių kūrybiškumas ir vaizduotė.

Mūsų gimnazijoje ši diena kiekvienais mokslo metais minima skirtingai, nors yra ir nesikeičiančių dalykų, tradicijų. Tik peržengus mokyklos slenkstį, mokytojus, skambant muzikos garsams, pasitiko pasipuošę dvyliktokai su gėlėmis ir palydėjo

į mokytojų kambarį. Čia jų laukė paruoštas stalas su pačių mokinių keptais skanumynais bei labai skoningai papuošta erdvė: gausybė gėlių, degančios žvakutės ir mokinių piešinių paroda. Devintos klasės mokiniai surengė piešinių parodą. Kiekvienam mokamajam dalykui sukurti piešinių buvo dailės bei technologijų mokytojos Svetlanos Raugienės idėja. Mokiniai labai pasistengė nupiešti mokytojus taip, kad iš karto pažiūrėjus į piešinį, būtų aišku, kokia pamoka vyksta.

Šia proga nors ir vieną dieną mokytojai galėjo pabūti mokiniai. Pamokas vedė gimnazistai. Jie stengėsi, kad pamokos būtų įdomios, smagios, išpūdingos. Daugelis pripažino, kad mokytojų darbas iš tiesų sudėtingas ir atsakingas.

Po pamokų dvyliktokai mokytojus pakvietė į Dusetų kultūros centrą, kur ir vyko šventinis renginys. Šventę vedė Kornelija Pupeikytė ir Donatas Gimbičkas. Puikiai nusiteikusi publika pralinksmino ir sužavėjo įvairiausi pasirodymai. Kiekviena klasė savo auklėtojų turėjo sukurti nuoširdų sveikinimą – filmą. Nestigo jumorio ir geros nuotaikos. Buvo ir dainų, ir posmų, ir padėkos žodžių. Gražiausius žodžius siuntė ne tik dabar gimnazijoje besimokantys moksleiviai, bet ir baigę mokyklą prieš keletą metų, besimokantys ar gyvenantys užsienyje. Sveikinimai mokytojus pasiekė iš Anglijos, Italijos, Norvegijos ir kitų pasaulio kampelių. Visi linkėjo energijos, kūrybiškumo ir kantrybės. Mokytojų patarimai neretai gelbsti kebliose situacijose, o išminties kupini žodžiai lydi vingiuotu gyvenimo keliu.

Abiturientai paruošė labai jausmingą meninę kompoziciją „Rudens simfonija“. Žiūrovus pakylėjo bei maloniai nuteikė abiturientų lūpomis skambėjusi poezija, kurią jie skaitė su ypatingu nuoširdumu:

„Žinai, kad tavo pašaukimas – dalinti save..

Žinai, kad tavo lemtis – amžinas nerimas dėl tų, kuriuos pasitikai ir jau išlydėjai..

Žinai, kad tavo dalia – būti su jais visada: klasės tyloje, mokyklos šurmulyje, prisiminimuose nuo rudens iki rudens..“ Labai jautriai, nuoširdžiai iš mokinių lūpų skambėjo žodžiai. Visi žavėjosi devintokų Gabijos Malažinskaitės ir Godos Kazlaitės balsais, Margaritos Simokaitytės, Ramūno Lisinskio ir Eglės Kuzmienės atliekamomis dainomis. Ypatingai gražiai buvo papuošta scena: gausybė auksinių lapų ir mokyklinė lenta, ant kurios baigdami kompoziciją mokiniai užrašė: „Ačiū, kad esate“. Kaip padėkos ženklą kiekvienam mokytojui įteikė po raudonskrustį obuolį.

Po renginio dešimtokai, nešini pačių pagamintais atvirukais ir rožės žiedu išskubėjo pasveikinti mokytojų pensininkų, o mokytojai išvyko į Vilnių, kur dalyvavo jiems skirtuose renginiuose.

Be mokytojų kilnaus darbo pasaulis nebūtų toks gražus. Mokytojai visus metus mus moko, kenčia mūsų išdaigas, tad norisi padėkoti jiems už kantrybę ir jų meilę, rūpestį. Kai mokiniai ruošdamiesi šventei įdeda tiek darbo, nepasisiekti tiesiog negali. Ačiū dvyliktokams tarė visi, apsilankę šiame šventiniame renginyje.

Emilija ČYPAITĖ, III g klasė

Susipažinkime - Eividas

Pasibaigus rugsėjui ir įpusėjus rudeniiui jau spėjome apsiprasti mokykloje, bet dar ne visi susipažinome su naujokais. Šiemet jų išties nemažai, o vienas berniukas atvyko net iš Jungtinės Karalystės. Buvo labai įdomu jį kalbinti, nors ir susikaustęs, bet noriai bendravo ir atsakinėjo į klausimus. Taigi, metas ir jums, skaitytojai, susipažinti...

Tai septintokas Eividas Laucius, Lietuvą palikęs vos pradėjus lankyti paruošiamąją klasę. Vėliau gyveno Weston – Super – Mare bei mokėsi Hans Price academy. Vasarą dėl pablogėjusios mamos sveikatos grįžo į gimtinę.

Įdomu, kaip jam sekėsi priprasti Lietuvoje?

Eividas pasakoja, kad sunkiausia jam bendrauti lietuvių kalba. „Daug kas čia kitaip ir tai yra man sunku, nes nesuprantu visų žodžių, kai mokytojai kalba, dėsto pamoką. Niekada nesimokiau lietuvių kalbos – lietuviškai kalbėjau tik namie su mama. Visi dalykai buvo dėstomi anglų kalba. Todėl aš daug ko nežinau, ką jūs čia mokotės. Man visiškai nesuprantami dvigarsiai, dvibalsiai“, – pasakoja Eividas. „Ankstesnėje mokykloje mokslai sekėsi gana gerai, o labiausiai patiko kūno kultūros, dailės bei matematikos pamokos. Dabar matematika sekasi sunkiai, nes Anglijoje jie skaičiuodavo kitaip, tik, deja, berniukas nežino, kaip paaiškinti tą skirtumą. Jis mokėsi ir ispanų, ir prancūzų, o atvykęs čia antrąja užsienio kalba pasirinko rusų kalbą. Sako, sunku, bet tikisi, kad čia galės pagelbėti mama.

Ne paslaptis, kad nėra lengva greitai susirasti draugų naujoje aplinkoje, mokykloje, bet Eividas visai greitai susidraugavo su savo bendraklasiais. „Tik atvykęs į Lietuvą draugų neturėjau. Kai pradėjau lankyti mokyklą, mūsų klasės auklėtoja Eglė Kuzmienė paskyrė klasės draugą Karolį. Jis mane turėjo supažindinti su mokykla, su nauja tvarka, pagelbėtų per pamokas, taip mes ir susidraugavome. Tiek su Karoliu, tiek su kitais klasės draugais rasti bendrą kalbą nebuvo sunku. Jie draugiškai priėmė mane į savo ratą. Kol kas nepažįstu kitų klasių mokinių, bet labai norėčiau susipažinti“,

– pasakoja septintokas su anglišku akcentu. Taip pat sužinojau, kad Eividas lankė futbolą, kuris jam labai patinka. Anglijoje kiekvieną antradienį eidavo į futbolo klubą bei žaisdavo privačioj komandoj. Patinka ir krepšinis, bet jo čia, gimnazijoje dar nežaidžia. Tikimės, kad viskas ateityje.

O kaip Lietuvoje berniukas leidžia laisvalaikį? Pasirodo, po pamokų kartais susitinka su draugais, bet dažniausiai lieka namie, nes gyvena kiek toliau nuo Dusetų. Eividą stebina mokinių draugiškumas. „Stebiuosi, kad visi čia draugiški, nesitikejau to, bet Anglijoje vaikai buvo mandagesni, čia to šiek tiek trūksta“.

Štai ir padėjome pažinties su Eividu pamatus. Manau, visiems būtų nesunku su juo pasisveikinti ar tiesiog užkalbinti, kad padėtume jam greičiau apsiprasti mūsų gimnazijoje. Juk niekada nežinai, ar mūsų neištiks panašus likimas, ar neatsidursime kitoje mokykloje tarp svetimų. Ir kuo mūsų daugiau, tuo linksmiau.

**Greta STANKEVIČIŪTĖ, I g kl.
Nuotrauka autorės**

Jis mokėsi pas mus...

Daugiau nei 200 metų gyvuojanti mūsų mokykla užaugino ne vieną talentingą, Lietuvoje ar net kitose šalyse žinomą žmogų. Čia mokėsi visiems gerai žinomi kalbininkas profesorius Kazimieras Būga, akademikas Vytautas Mažiulis, profesoriai Antanas Pakerys, Liuda Ruseckienė, poetė Meilė Kudarauskaitė bei daug kitų. Turime garsių žmonių, kurie mokyklą baigė ne taip seniai ir savo darbais garsina Dusetas. Vienas iš tokių yra aktorius Nerijus Gadliauskas, mokyklą baigęs prieš gerą dvidešimtmetį. „Nemažai metų prabėgo, bet mokykla kelia tik šiltus prisiminimus. Apskritai džiaugiuosi, kad gyvenime mane lydėjo daug gerų mokytojų: nuo pradinių klasių vidurinėje mokykloje, iki studijų“, – sako Nerijus Gadliauskas. Didžiuodamiesi, kad mūsų mokykla išaugino tokį talentingą ir visai Lietuvai žinomą žmogų, nusprendėm truputėlį jį pakalbinti.

Nerijus Gadliauskas 1995 m. baigė Lietuvos muzikos akademiją, Algirdo Latėno ir Elvyros Piškinaitės vadovaujamą aktorių kursą. Muzikos akademijoje, kaip pats teigia, atsidūrė be didelių svarstymų ar ilgų pasirošimų, nes taip turbūt buvo lemta. Įgijęs aktoriaus profesiją jau eilę metų dirba teatre ir „valgo aktoriaus duoną“. Keletą metų dirbęs „Vaidilos“ teatre, šiuo metu – Valstybinio jaunimo teatro aktorius. Kitais metais švęsiantis dvidešimtmetį scenoje aktorius sukūrė beveik 30 vaidmenų teatre (spektakliai „Dėdė Vania“, „Vasarvidžio nakties sapnas“, „Katės namai“), kine (filmas „Kolekcionierė“), garsina animacinius filmus. Daugumai geriau žinomas kaip Robertėlis iš vieno populiariausių lietuvių serialų „Moterys meluoja geriau“, garsėjančio įtraukiančiu siužetu bei šmaikščia aktorių vaidyba. Turbūt nėra nė vieno bent kartelį negirdėjusio apie šį serialą, o ką jau kalbėti apie žmonių skaičių kasdien sėdinčių prie televizoriaus ekrano ir besimėgaujantių intriguojančiu Rolando Skaigirio darbu. Nerijaus Gadliausko personažas Robertėlis – išlepintas mamųčiukas, pavergė ne vieno žiūrovo širdį. Paklausus aktoriaus, kuris jo vaidmuo mėgstamiausias ir kur labiau patinka vaidinti, jis teigia, kad visur yra savaip įdomu: „Galiu tik pasidžiaugti ir padėkoti likimui, kad teko laimėti dirbti mylimą darbą. Veikiausiai, todėl neskirstau vaidmenų į mėgstamus ar nemėgstamus, į didelius ar mažus. Į visus stengiuos įdėti „dūšios“ tiek, kiek turiu. Daugiausiai dirbu teatre, bet taip pat tenka filmuotis televizijoje, kartais kine. Žinoma, teatro scena skiriasi nuo filmavimo aikštelės, tačiau ir ten, ir ten gali būti labai įdomu“. Prasidėjęs MMG naujo sezono filmavimas atima iš aktoriaus daug laiko, teatre taip pat darbymetis, todėl laisvo laiko šis užimtas ir darbštus žmogus daug neturi, tačiau prisipažįsta, kad visada stengiasi sekti Eurolygos krepšinio varžybas. Juk nuo vaikystės Nerijus žaidė krepšinį ir netgi turėjo rimtų minčių tapti krepšininku. Tačiau norą žengti į krepšinio aikštelę nugalėjo noras lipti į teatro sceną.

Turėdamas laiko atvažiuoja į Dusetas pas mamą ir dažnai pagalvoja apie susitikimą su dusetiškais naujajame kultūros centre. „Tikiuosi, kad anksčiau ar vėliau pavyks tai įgyvendinti“ – sako aktorius.

Dėkojame Nerijui Gadliauskui už atsakymus ir labai laukiame atvykstant į Dusetas.

Justina ŠINKŪNAITĖ

Nuotr. iš asmeninio archyvo

Pomėgių turi ne tik mokiniai

Visi manome pažįstantys savo mokytojus ir, jei reikia, rodos, galime tiek daug apie juos pasakyti... Gal net daugiau, nei jie patys apie save žino... Bet ar tikrai? Prisipažinkite, ar niekada nepamąstėte, kuo gi per pamokas jūsų ramybėje nepaliekantis mokytojas užsiima laisvu nuo darbo metu? Gal jūsų mėgiami laisvalaikio praleidimo būdai netyčia sutaps? Mes ir pasidomėjome, kokie gi tie mūsų mokytojų pomėgiai!

Pasirodo, mūsų gimnazijos mokytojai tikrai turi įdomių pomėgių. Vieni žvejoja, kiti valandų valandas sėdi prie kompiuterio. Ypatingai tarp mokytojų populiarus mezgimas. Sako, jis ramina nervus, gerina širdies veiklą, geriausia terapija. Žinome, kad tuo mėgaujasi pradinė klasių mokytoja Dalia Macijauskienė, matematikė Danutė Janušienė ir lietuvių kalbos mokytoja Dainora Rimdeikienė. Pakalbinta lituanistė plačiau papasakojo apie savo pomėgį.

„Sakoma, kad potraukis užsiimti tam tikru hobiu yra tiesiogiai susijęs su mūsų charakterio savybėmis. Aš mėgstu ir sportuoti, ir skaityti knygas. Tačiau daugiausiai laiko skiriu mezgimui. Mezgu, kiek pamenu, nuo vaikystės. Pirmieji mano „mezginiai“ – tai apranga lėlėms. Šio užsiėmimo išmokė teta. Nuo tada mezgimas taip „užkabino“, kad su virbalais nesiskiriu iki šiol!

Labai keista, bet niekas iš mano artimųjų megzti nemoka, todėl savo šeimos narius, giminaičius mezginiais labai dažnai tenka aprūpinti man. Su mezginiu rankoje praleidžiu daug laiko. Jei galėčiau, mielai tuo užsiimčiau dar daugiau. Teko megzti ne tik žmonėms, bet ir kačiukams aprangą. Yra tokia rūšis kačių sfinksai, kurie visai neturi plaukų. Kadangi sfinksai beplaukiai, jie turi intensyviau palaikyti reikiamą kūno temperatūrą nei kitos katės. Aš turėjau jas papuošti: numegzti kepuraites bei suknytės. Jos dalyvavo tarptautinėje kačių parodoje. Katės puikiai pasirodė ir užėmė prizines vietas. Tai tikriausiai pati keisčiausia užduotis kada nors tekusi man. Šiaip nėra jokio skirtumo: megzti raštuotus ar vienspalvius, didelius ar mažus. Svarbu megzti. Aš sutinku su psichologais, kurie teigia, jog žmonės, neturintys hobiaus, tiesiog nesijaučia laimingi!“

Pakalbintas istorijos mokytojas Rimantas Garuolis atskleidė savo hobiaus pradžios gražią istoriją. „Su kompiuteriais istorija įdomi. Šeimoje aš ne pirmas pradėjau domėtis jais. Mano žmona buvo pirmoji. Ji pradėjo lankyti kursus ir parodė kompiuterio galimybes. Aš tik tada sužinojau, ką kompiuteris gali. Tai buvo apie 1998–1999 metus. Žmona tiek susižavėjo, kad vieną dieną pareiškė: „kitas didelis mūsų pirkinys bus kompiuteris.“ Nusipirkome tą kompiuterį, didelę dėžę. Pradėjome naudotis juo, prisijungėme prie interneto. Na, vėliau apetitas vis kilo. Daug dalykų, kurie susiję su darbu, teko atlikti kompiuteriu. Paskui sugalvojau, kad istorijos mokymui praverstų kokią mažą vieno puslapio istorinį tinklalapį susikurti, kur informaciją ir kitas mokymosi medžiagas nuorodomis sudėčiau. Taip iš visai mažo išaugo gana didesnis tas puslapis. Ir dabar dar darbuojuosi ties tuo „Istorija Tau“ tinklalapiu. Kiek užima laiko per

Mokytoja Daiva Kriškcionaitienė mokosi piešimo

dieną ar per savaitę, sunku pasakyti. Kartais neprisėdu net visą savaitę, o kartais ir kelias dešimtis valandų praleidžiu. Nes tinklapi padaryti nereiškia, kad atsiųnti pusiau pagamintą šablono, tekstus paredaguoti ir viskas. Nieko panašaus. Pavyzdžiui, manęs netenkina nei vienas šablono, kadangi reikia pertvarkyti sau, tai tenka kodus pakeisti, prisitaikyti prie savo poreikių. Taip pat kompiuteriu naudojuosi ne tik tinklapių kūrimui, bet ir nuotraukų ir vaizdo įrašų redagavimui programomis.“

Ne paslaptis, kad anglų kalbos mokytoja Daiva Kriškcionaitienė, mėgaujasi spalvų, dažų ir popieriaus draugija. „Kai Dusetose gyvena tiek žymių Lietuvos menininkų, apie šį pomėgį kalbėti nedrąsu. Tikrai nepasakysiu, kas paskatino piešti, nes vaikystėje piešė visi vaikai. Tais laikais neturėjome informacinių technologijų pamokų, tai mokykloje visus skelbimus tekdavo rašyti ir pagražinti ranka. Rašydavome atminimus vieni kitiems, kuriuos puošdavome savo piešiniais. Rimčiau menu pradėjau domėtis, bet ne rimčiau piešti, kai studijavau Vilniuje. Su draugėmis stengiausi aplankyti visus tuo metu rodomus spektaklius, apžiūrėti visas meno galerijas. Labai gerai atsime, kokią išpūdį padarė pirmieji eksponuojami Šarūno Saukos paveiksliai.“

Deja, piešimas daug reikalaujantis hobis. Negaliu jam skirti laiko tiek, kiek norėčiau. Esu labai dėkinga dailininkui Alvydui Stauskui, pas kurį vieną kartą per savaitę renkiamiems mokyti piešti. Išbandome įvairias technikas, sulaukiame daug patarimų ir pagyrimų. Tos dvi trumpos valandos piešimo tikrai nuostabios!“

Galbūt neatrandame užtektinai laiko visiems savo darbams vienoje dienoje. Bet visados galime atrasti nors truputėlį jo kitoje. Tad nepamirškime savo pomėgių! Pakartosiu prasmingą psichologų teiginį, kad „žmogus neturintis hobiaus, tiesiog nesijaučia laimingi!“

Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, I g klasė
Alvydo Stausko nuotrauka

Ruduo atėjo

Ruduo atėjo miškais, laukais.

Jis papuošė didžiausius sodus,
Gelsvais, rudais ir raudonais
Žiedais rudens, rudens spalvoto.

Aš nežinau, kodėl liūdžiu

Spalvotam rudeniui atėjus.

Juk būna nuostabiai gražių dienų,

Bet liūdna man, gal vasaros ilgiausio..

Ieva JUOŽENAITĖ, III g klasė

Vasaros ašaros

Nuplasnojo vasarėlė, atkeliavo spalvotas ir gražus rudenėlis. Šalnos pakąsti elegantiškai krinta auksiniai lapai ir tyliai leidžiasi ant takelių. Pro langą matau svajingą lapų šokį. Medžiai keičia rūbą... Mintyse sukasi sena daina: „Medžiai be lapų, visko jie neteko...“

Pro ausis prašvilpia „vėjavaikiškas“ vėjas, atnešdamas sunkius debesis.

Minutė, kita ir lango stiklais čiurkšlėmis teka šaltos ir vaiskios, išeinančios vasaros ašaros...

Rosita KASPERAVIČIŪTĖ, III g klasė

Kalbos atveria duris

Nuo 2001 metų rugsėjo 26 dienos Europa mini Europos kalbų dieną, kurios tikslas – pažymėti žemyno kalbų bei kultūrų įvairovę, atkreipti dėmesį į turtingą Europos kalbų paveldą.

Mūsų gimnazijoje taip pat buvo minima Europos kalbų diena. Ją ruošėme mes, I g klasės mokiniai. Visi, padedami klasės auklėtojos Daivos Kriškcionaitienės, draugiškai tarėmės, kaip įdomiau organizuoti šį renginį, kokias užduotis sugalvoti.

Norėjome, kad šventė jaustųsi einant gimnazijos koridoriais, todėl padarėme popierines lenteles, ant kurių buvo užrašytas ir išverstas įvairiomis Europos kalbomis žodis „kalba“. Šias lenteles priklijavome ant visų kabinetų durų. Gimnazijos koridoriai margavo nuo mūsų plakatų.

Visi pradinukai per pertraukas buvo įtraukti į plakato piešimą. Vaikams nestigo fantazijos ir jie laisvai vaizdavo miestus, medžius, žmones, laikančius įvairias Europos šalių vėliavas.

Šventinė atmosfera jautėsi visų pertraukų metu, nes skambėjo muzika, o per ilgą pertrauką visi mokiniai buvo įtraukti į viktoriną. Užduočių būta įvairių: reikėjo atpažinti, kokiomis kalbomis atliekamos dainos ar parašytos tekstų ištraukos, nustatyti, kokiame šalyje yra skaidrėse demonstruojami lankyti objektai, atsakyti į ne vieną dešimtį teorinių klausimų apie Europos šalyse vartojamas kalbas: „Kuri kalba yra laikoma pačia seniausia? Ar ja vis dar kalbama Europoje? (Baskų). Kokia daugiakalbiškiausia ES šalis? (Liuksemburgas, nes čia 99 % gyventojų moka bent vieną užsienio kalbą). Moksleiviai, atsakę teisingai, buvo apdovanoti saldainiais, brošiūromis su rusų, anglų ir prancūzų kalbų pagrindinių žodžių vertimu. Kad mokytojai neliktų be dovanų, sugalvojome padaryti Europos šalių popierines vėliavėles, kuriomis juos apdovanojome.“

Šią dieną nebuvo užmiršti ir mažiausieji gimnazijos mokiniai. Jie taip pat dalyvavo kalbų viktorinoje ir be galo džiaugėsi laimėtais saldainiais, o gimnazistams buvo parinkti daug sunkesni ir sudėtingesni klausimai. Kad būtų smagiau, dainavo devintokės Goda Kazlaitė ir Gabija Malažinskaitė.

Manau, kad ši šventė visems mokiniams buvo įsimintina, įdomi ir linksma. Ji padėjo mokiniams daugiau sužinoti apie Europos šalių kultūrą, kalbų įvairovę, jų svarbą šiandieniniame gyvenime. Norėtuši, kad tokios šventės skatintų mokinius mokytis kuo daugiau užsienio kalbų, nes tik jų mokėjimo dėka atsiveria platūs Europos vartai, leidžiantys pažinti pasaulį, drąsiai išbandyti įvairius darbus skirtingose šalyse. Tikiuosi tradicija mūsų mokykloje minėti Europos kalbų dieną bus tiesiama dar ilgus metus.

Goda KAZLAITĖ, I g klasė

Nuotr. Gretos Stankevičiūtės

